

37 Nasihatı Yerine Getirmek

– Necmi Yaprak · 08 Ocak 2010

Babam iki eşli idi. Dedemin babama "oğlum zürriyetini yüz kişi yapmasan hakkımı helal etmem" Bu yüzden babamın bu dünyada yaptığı tek işi çocuk yapmaktı. İki karısından on ikişerden yirmi dört çocuğu olmuş. Ben de son anda ilk on bire girmişim. Yani ben babamın on birinci çocuğu idim. Bunlardan yedi tanesi değişik sebeplerden hayatını kaybetmiş. Genellikle cehaletten, bakımsızlıktan ve hastalıktan rahmetli olmuşlar. Sağ kalan on yedi kardeşten dördü de peş peşe 2000 yılında yirmi ay içinde rahmetli oldular.

Yıl 1988 Çorum'da görevliydim. Büyük kızım Sinem yeni doğmuştu. Babam ile annem bize geldiler. Babam bana "oğlum defter kalemimi al da seninle bir hesap yapacağız" dedi.

-Hayırdır baba ne hesabı

-Daha sonra anlatırım hele sen başla bakalım yazmaya

-Neyi yazayım baba hele sen şu işi baştan anlat ben de hesabı yapayım.

Babam bana yukarıda bahsettiğim dedemin nasihatını anlattı. Bende en büyükten başlayarak başladım yazıp çizmeye. Benim büyük kızım Sinem dedemin zürriyetinin 141.ci sırasındaydı.

-Baba 141 kişi olmuşuz

-O zaman ben direk cennetliğim

-Baba sen şu işin gerçek nedenini anlatsana

Seferberlik zamanı imiş, babama demişler sen çoluk çocuğu, yaşlıları, birkaç parça eşya ve hayvanları toparla. Şu an Düzce iline bağlı Tavak köyünün bulunduğu yerde halanın yanına gidin. Ancak sizleri eniştten bakar. Buralarda düşmana yem olmayın. Bizler elimizden geldiği, en son kişi kalana kadar düşmanla savaşaacağız.

Dedemin yanına eli silahlı yedi arkadaş vermişler çıkmışlar yola. Ordu ilinin Beylikdüzü denilen yere gelmişler. O zamanlar orman içinde bir yermiş. Yaşlılar dedeme burada kalalım, burada bizi kimse bulamaz demişler. Trabzon neresi Düzce neresi diye düşünerek yaşlıları dinlemiş. Orman içinde avlanmakla karınlarını doyurmuşlar. Bir hastalık gelmiş, dedemin ifadesine göre "bir gıran geldi kırkı geçirdi bizi" derdi.

Aslında babamın anlattıklarını biliyordum. Daha önceden dedem kendi tarihini bana anlatmış, bende kaleme bile almıştım. Toplum içinde ondan başka dini vecibeleri iyi bilen birisi olmadığından bu hastalık yüzünden ölenleri yıkamış ve gömmüş. Beylikdüzü ilçesinde isimsiz bizim sülalenin mezarlığı olması lazım. Ömrüm yeterde emekli olduğumda bunun araştırmasını da yapacağım. Neyse artık burada durulmaz ben halamın yanına varayım diyerek tekrar yola düşmüşler. Yaya olarak üç ayda Düzce'ye

gelmişler. Gelmişler ama yollarda da ölenler ya da ayrılanlar olmuş.

Dedem sırf bu yüzden babamı ikinciye evermiş. Artık babam cennetlik mi orası belli değil. Of'linin işine dönmesin. Orasını Allah bilir.

Dedeme bu nasihatın nedenini sorduğumda "bu ülkeye insan lazım, asker lazım, yoksa bu vatani nasıl koruruz." Yaşlı insanların nasihatlarını yapmak bazı durumlarda gerçekten doğru bir iştir. Elbet bir gün lazım olacak. Allaha şükürler olsun ki bu vatan için şehit olacak binlerce yeğenlerim var. İnsan olarak bir arada yaşıyor isek. Toplumun ihtiyaçları olan bazı durumları yapmamız gerekiyor.

Benim de bir nasihatı yerine getirdiğim için çok mutluyum. Artık ölsem hiç üzülmem. Daha ortaokul zamanlarıydı. Kardeşlerimin içinde ilk okuyan bendim. Karacabey'de amcamlarda kalıyordum. Dedem çok yaşlandığı için artık bazı durumları anlayamaz hale gelmişti. Her gün yanında olamama rağmen beni bile karıştırır bir ufak kardeşimin lakabı ile hitap ederdi. Bir gün bana "kuşçuğum kardeşlerinin içinde Osman isminde biri var mı" dedi. En ufak kardeşim daha yeni doğmuştu. Ben de "var dede" diye cevap verdiğimde "onu imam yap" Nedenini sorduğumda "gün gelecek çoğalacaksınız, cemiyetleriniz olacak, millet cahil, bunlara yol gösterecek biri lazım. İmamların dediği yapılır"

Askerden yeni geldim küçük kardeşim Osman YAPRAK'ı Karacabey İmam Hatip Lisesi orta bölümüne yazdırdım. Daha sonra görevli olarak Çorum iline gittiğimde yanıma aldım ve Çorum İmam Hatip Lisesinde okuttum. Şimdi Karacabey de görevli. Her tarafa koşturuyor. Allah ondan razı olsun. En çok hoşuma giden de ne oldu bilir misiniz. Ben de kardeşime diyordum ki. "gün gelecek hacı olacaksın, Kabe'ye yüz süreceksin, Kabe'nin dibinden bana telefon açıp "ağabi ben şu an neredeyim, benim için dua edeceksin" demiştim. Allah bunu da bana nasip ettiğinde öyle duygulandım ki ağlamaktan telefonla konuşamadım ve kapatmak zorunda kaldım.

Çok güzel sesi var, bilgisi ve davranışlarıyla kendini kısa zamanda sevdirdi. Bana çok özeniyordu. Ben ona sen imam olacaksın, sakın başka yönlere yönelme yapamazsın dediğimde bana inanmadı. Benden habersiz iki defa polislik imtihanına girmiş kazanamamış. Yıllar sonra anlattığında kendisine "kaderimize ne yazılmış ise o olur, ayrıca büyüklerin bazı istekleri eğer çok istenirse Allah kabul eder, sana verilen görev imamlıktır, ne yaparsan yap kaderine boğun eğmek zorundasın" dedim. Daha sonra dedemin nasihatlarından bahsettim. "haklısın ağabi bunu gerçekten anladım ve sen rahat ol"

Vatan ve millet için yapılacak nasihatlar yapılmalı ve yapmalıyız. Takdiri milletimize sevabını yüce yaradana bırakalım.

08.01.2010